

Posudek bakalářské práce *Vývoj italského psaného jazyka ve firemním prostředí od roku 1990 po současnost*, kterou předložila **ZLATA HRUBÁ**, Ústav románských studií FF UK, ak. r. 2012/2013.

Zlata Hrubá se ve své bakalářské práci zabývá poměrně originálním tématem, totiž jazykem firemní komunikace (především obchodní korespondence). Cílem práce je nejen popis základních struktur, které jsou pro „firemní jazyk“ charakteristické, ale i nástin jejich vývoje od počátku 90. let minulého století až po současnost. Materiálovou základnu tvoří vlastní pevně vymezený – třebaže velmi malý – korpus italské obchodní korespondence, který konfrontuje s běžně uváděnými teoretickými příručkami.

Text je rozdělen do dvou základních celků, do teoretické a praktické části. Teoretickou část tvoří dvě základní kapitoly, úvod a východiska, kde nás diplomantka seznamuje obecně s pojmem komunikace a konkrétně pak s firemní komunikací, s jejími specifiky a charakteristikami. V praktické části je nejprve vyložen záměr této analýzy a složení korpusu (50 dopisů, 10 faxů a 20 e-mailů, všechny ve stanoveném časovém rozpětí od r. 1990 po r. 2013). Diplomantka pak přímo přechází k rozboru jednotlivých dokumentů a analyzuje postupně formy oslovení, syntax, lexikum, závěrečné pozdravné formule atd. Práci uzavírá trojice resumé (české, anglické a italské) a soupis použité literatury.

Bakalářská práce Zlaty Hrubé je bezesporu zdařilým textem, kterému v podstatě nelze nic vytknout. Po formální stránce je téměř dokonalá, sepsaná pečlivým, korektním jazykem. Obsahově je rovněž zcela koherentní: stanovený cíl byl v úvodu jasně popsán a diplomantka ho beze zbytku naplnila – došla mimochodem k překvapivému závěru, který není bez zajímavosti (ačkoli se mi zdá, že některé změny v čase tu pozorovat lze).

Pokud bych měl přece jen na něco upozornit, tak jen na místy chybnou interpunkci (zvláště tam, kde by čárka jistě prospěla větší srozumitelnosti, např. na s. 15 po slově *takt (tatto)*, *i v publikaci...*). Co se týče některých obsahových nejednoznačností, rád bych jen věděl, co diplomantka míní „proměnou reality v mysli“ (na s. 11) – zde jde jen o jednu z mála pasáží, která by si zasloužila preciznější formulaci. Nakonec bych snad jen v rychlosti zmínil ne zcela přesné označení některých jevů, např. na s. 27 *carissimo* není deminutivum, ale superlativ absolutní – superlativ absolutní je samosebou prostředkem k nějakému hodnocení, podobně jako alterace, ale formálně jde o něco jiného; na s. 40 je trochu zmatená diskuse o oslovovacím zájmenu *lei* a o jeho původu – *Vostra Signoria* (nikoli, jak píše diplomantka, *Signora*); na s. 45 se mi zdá, že výrazu *con stima* odpovídá docela přímo české *s úctou*, které se dodnes v mnoha druzích korespondence používá.

Tolik tedy pár připomínek k této jinak velmi zdařilé bakalářské práci, kterou jednoznačně k obhajobě doporučuji a hodnotím ji jako **výbornou**.

V Praze dne 4. června 2013

doc. Mgr. Pavel Štichauer, Ph.D.
vedoucí bakalářské práce